

INICI VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL BAGES-SUD

Catedral de Vic, 4-2-2026

Dimecres IV – II

El temps passa inexorablement: si el mes d'octubre passat ens trobàvem per l'inici de la visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès, avui encomanem a la intercessió de sant Bernat Calvó la quarta visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud, que es perllongarà fins al mes de juliol. La visita pastoral del bisbe a les parròquies i comunitats és un moment de gràcia abundosa, perquè no és pas el prelat qui visita, sinó que, pel ministeri que he rebut, és el Senyor qui ho fa, per mitjà de la feblesa de la meva persona, per al bé dels fidels que configuren les comunitats cristianes de la diòcesi. Per això, celebrar la missa en aquest altar, on reposen les restes del bisbe sant del nostre bisbat, és confessar que el que es realitza en la visita pastoral és un moment de gràcia, ja que és presència de Jesús enmig del seu poble. Així ho feia el venerable Josep Torras i Bages abans de cada visita pastoral seva.

Enceto aquesta quarta visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud amb l'esperança que la gràcia i la misericòrdia de Déu no ens mancarà en el trobament amb la gent i en la celebració dels misteris cristians. El bisbe ha de ser sempre un testimoni d'esperança enmig de la seva Església. Pregueu per tal que no manqui mai en aquest temps de presència enmig dels preveres, religiosos i laics el testimoniatge d'esperança, de confiança en la presència de l'amor de Déu entre nosaltres. Tant de bo que el Senyor em concedís el do de poder veure amb la seva mirada la seva presència en el cor de cada creient i enmig de cada comunitat. Perquè Jesús és enmig nostre. Ell és la nostra gran i única riquesa. Per això, la nostra lluita com a comunitats cristianes és la de romandre fidels al Senyor, com a veritables deixebles seus que lluiten per ser cada dia més creients, creïbles i amb la missió d'eixamplar encara més el Regne de Déu entre nosaltres. Sant Agustí predicava, en un dels seus sermons, la necessitat absoluta de romandre amb Crist. Deia: «Per a ser deixeble no n'hi ha prou d'acostar-se, s'ha de perseverar. Perquè nosaltres, si no romanem en ell, ens veiem a terra; ell, en canvi, encara que no restés en nosaltres, no per això quedaria sense estança, perquè la té en si mateix, ell mateix és la seva pròpia casa, d'on ell mai no s'allunya. Per a l'home, que es va perdre a si mateix, és una desgràcia quedar-se dins d'ell mateix. Nosaltres, doncs, romanguem en ell perquè el necessitem; ell resta en nosaltres per pura misericòrdia» (*Sermó 134,1*). Sí, hem de refermar en els nostres cors el convenciment que necessitem Déu. No hi ha error més gran que pensar que per nosaltres mateixos ja ens bastem i que el Senyor és superflu per a la nostra existència. Els cristians hem rebut la gràcia de ser deixebles seus; no deixem mai, doncs, de ser el que som, vulguem romandre amb ell, en totes les circumstàncies de la nostra existència. Donem-li el lloc que li pertoca en les nostres comunitats: el centre; però deixem també que ell sigui present com a rei que serveix en les nostres famílies i en totes les realitats humanes on ens movem. No tinguem por d'obrir de bat a bat les portes dels nostres cors a Jesús: ell ve a salvar-nos, a alliberar-nos de la por de la mort i de l'esclavatge del pecat.

En l'evangelí hem escoltat com el Senyor anà a Natzaret i, després del fracàs, *recorria les viles i els pobles i ensenyava*. No fou un passeig triomfal, el que va fer Jesús per les terres de Judea, Galilea i altres indrets. Molts el van seguir, fent-se deixebles seus, però no tots van perseverar. Fins i tot molts d'altres el rebutjaren, escandalitzats per la seva humanitat, per la seva quotidianitat: *¿No és el fuster, el fill de Maria?* Els cristians d'aquests moments de la història hem de ser testimonis de Jesús de Natzaret, el que trobem en els evangelis i en el si de l'Església; ella és la que ens mostra el veritable rostre del nostre Mestre. Ser cristià, avui com sempre, té el seu origen en el trobament amb Jesús, no un Jesús merament del passat, ni un Jesús ideologitzat, com un simple model per a aquelles coses que el pensament dominant ens imposa. No, Jesús és veritable Déu i veritable home, i en la seva humanitat ens mostra el rostre del Pare i el misteri que batega en el més pregon de tota persona humana. En un temps d'espiritualitats desencarnades, nosaltres proclamem que en el cor humà i diví de nostre Senyor Jesucrist hi ha present l'amor de Déu en la seva màxima expressió. El seu cor ferit per amor —amb aquelles llagues que es van obrir en la creu i es van fixar per sempre en la resurrecció i evoquen tothora el misteri d'amor i de dolor— és la font inexhaurible de la misericòrdia divina. Cal mirar aquest cor de Jesús nafrat perquè mai no perdem l'esperança, ja que és impossible d'oblidar un amor fixat per sempre en carn i sang.

Estimats germans, com necessitem retornar a la font de la nostra vida, que no és cap altra que Jesús mateix! No ens perdem en altres disquisicions que ens aclaparen i ens divideixen. Solament si tenim l'experiència profunda i, al mateix temps, senzilla del trobament amb Crist, de tu a tu, en el si de la comunitat cristiana, podrem gaudir de la pau que solament ell pot donar i, alhora, del zel de ser missioners seus allà on ell ens duu, per a ser els seus apòstols. Jesús té set de ser estimat per molts, per tots els qui ell ha escollit per a formar part del seu poble sant. Nosaltres, pobres i amb poques forces, som el seu Cos, enmig dels nostres pobles i ciutats. Potser ens rebutjaran, escandalitzats pel nostre pobre testimoniatge, però el Senyor sempre tocarà el cor d'alguns i, des d'aquests pocs, en farà molts per a glòria de Déu i bé nostre.

Una darrera i curta reflexió a partir de la primera lectura que hem escoltat. El rei David va caure en el pecat de la seva supèrbia: comptar amb les seves forces per a la guerra. El Senyor el castiga amb la pesta per a ell i el seu poble. Em quedo amb les seves paraules de petició des del seu penediment: *Soc jo qui he pecat, soc jo el culpable, però aquests, que són el ramat, ¿quin mal han fet? Castigueu-me a mi i a la meua família*. M'ho aplico a mi mateix: quantes vegades faig una pregària semblant: «Senyor, que no pagui el vostre poble els meus pecats!» Començant per mi, que soc, per pura gràcia de Déu, pastor en nom de Crist, d'aquest bisbat, i seguint per tots i cada un dels qui formem el presbiteri diocesà, sento que el Senyor ens crida a una més gran conversió personal i pastoral per a ser enmig del nostre poble els qui anem al davant d'una Església formada per creients i creïbles amb la missió d'eixamplar encara més el Regne de Déu amb la caritat i l'evangelització.

Encomanem-nos, en l'inici de la visita pastoral, a sant Bernat Calvó i a la intercessió de Santa Maria, Mare de l'Església, present en tants llocs com a titular de les parròquies i en

capelles i esglésies, assenyaladament en el santuari de Joncadella, ella que és estimada per tots els qui formen les comunitats de l'arxiprestat del Bages Sud. Que els fruits de salvació, d'unitat i de pau siguin ben abundosos. Així sigui.